

heller ikke til, men holde mig til det rent saglige. Den højtærede Minister sagde ved Fremsettelsen, at der var fremkommet Ønsker fra forskellige Sider om denne Ændring, og jeg vil i den Anledning gerne spørge Ministeren, fra hvilke Sider disse er fremkommet.

Jeg har i 10 Aar været Formand for mit Fags Arbejdsløshedskasse og har været med til alle de Forhandlinger, som de samlede Arbejdsløshedskasser har ført, og der er i al den Tid en bestemt Ting, vi altid har anerkendt som det eneste rigtige, nemlig det som ogsaa kom frem i den Kommission, som forberedte den første Arbejdsløshedslov, at man skulde stræbe henimod Lands-Arbejdsløshedskasser, fordi Byrden derved blev fordelt over hele Landet. Og jeg kan tilføje, at efterhaanden som vi fik Arbejdsanvisningen i Gang, fik vi ogsaa den nemmeste Adgang til at fordele den ledige Arbejdskraft over Landet. Men i Praksis har det altid bevirket nogen Gnidning, naar vi skulde melde et Medlem fra en Kasse over til en anden. Naar der er Arbejdsledighed i vort Fag og Arbejde i andre Fag, som vore Medlemmer kan udføre, bliver de sendt derhen, og vore Overgangsbestemmelser fastslaar da, at efter 13 Ugers Forløb skal saadanne Medlemmer have fuld Medlemsret i den anden Kasse. Hvis det paagældende Medlem har været Medlem af en Kasse, der — som den, jeg er Formand for — giver Maksimum i Understøttelse, og han derfor har maattet betale Kontingent i Forhold til denne Forsikringssum, og saa kommer over i en Kasse, hvor han kun kan faa 2 Kr. i Understøttelse, bliver han i og for sig bedrøget, og dette Forhold har naturligvis voldt nogen Gnidning. Det har der imidlertid ikke været noget at gøre ved. Men hvis vi nu indfører København som et særligt Omraade, vil denne Gnidning øges, thi saa faar vi to Arbejdsløshedskasser indenfor det samme Fag, og det vil oftere ske, at en Mand flyttes fra den ene Kasse til den anden indenfor det samme Fag. Dette er et ganske urimeligt Forhold, og jeg vil derfor gerne have at vide, hvem disse Ønsker, som Ministeren nævnte, stammer fra, for at kunne bedømme, hvor vægtige de er.

Lovforslagets § 16 omhandler Arbejdsløshedskassernes Tilskud. Det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Venstre sagde om Kontingentets Fordeling; men jeg vil gerne gentage det, for at alle ærede Medlemmer skal kunne forstaa det. Jeg tager min egen Kasse eller en tilsvarende: der

betales 3 Kr. i Kontingent. Staten betaler 1 Kr. 50 Ø., og Kommunen har hidtil betalt 1 Kr., altsaa ialt 5 Kr. 50 Ø.; det vil altsaa sige, at Medlemmerne selv betaler godt 55 pCt. Dette forandres nu ved § 16, 3die Stykke, som siger, at det „paahviler Kommunerne for hvert Regnskabsaar at yde de anerkendte Arbejdsløshedskasser et Tilskud, svarende til en Femtedel af de til arbejdsløse i Kommunen i Aarets Løb udbetalte vedtægtsmæssige Understøttelser“. Jeg vil gerne allerede nu gøre opmærksom paa, at saaledes som Udbetalingen af Arbejdsløshedsunderstøttelserne hidtil har formet sig, bliver det udelukkende Bykommunerne, der kommer til at betale, særlig naar Hensyn tages til det næste Stykke i Paragraffen, som siger, at Kommunerne skal have Oplysning hos de offentlige Arbejdsanvisningskontorer om de Medlemmer, der gaar ledige. Sagen er nemlig den, at langt den overvejende Del af Understøttelserne ikke blot til de Medlemmer, som er i Byerne, men ogsaa til dem, som har arbejdet paa Landet, udbetales i Byerne, thi dér er alle vore Kontorer.

Hvis den her nævnte Bestemmelse gennemføres, bliver der efter min Mening ikke andet for, end at vi, da Byerne ikke kan bære disse Byrder, maa flytte vore Kontorer ud i den nærmeste Landkommune. For Københavns Vedkommende maa vi flytte dem ud paa Frederiksberg og til Gentofte, dér bor Bourgeoisiet, som har Raad til at betale — lad saa det betale denne Femtedel af Understøttelsen. Givet er det, det er der ingen som helst Tvivl om, at det aller-væsentligste Tilskud fra Kommunerne vil falde paa Bykommunerne. De Medlemmer, der bliver arbejdsløse ude paa Landet, gaar nemlig selvfølgelig ikke derude og venter paa, at der skal sendes Bud efter dem fra Kontoret; naar de ikke lige er gifte eller fast bosiddende derude, forlanger vi, at de skal ind til Byen, for at vi kan have dem ved Haanden og anvise dem Arbejde og føre Kontrol med dem. Derfor er den foreslaaede Ordning paa dette Punkt urimelig.

Jeg ser af Bilagene til Lovforslagene, at det, jeg forudsagde om den ekstraordinære Hjælp, er slaaet til, nemlig at det er Byerne, der har faaet langt den overvejende Del af denne Understøttelse. Den 1. Juli havde Bykommunerne, iberegnet København, understøttet 38 433 arbejdsløse, men Landkommunerne kun 7 136. Den Udvikling kan ikke fortsættes. Jeg forstaar godt den højtærede Ministers Motivering, at det kan være af Interesse for Kasserne at faa Klagerne til at forstumme, Klager, som — saaledes for-